

Catherina Poulain, Le Grand Marin

Traduction de l'extrait

Texte source :

Des petits stands-caravanes vendent du café et des gâteaux. Assise sur un banc, en face d'un building qui miroite enflammé par le soleil levant, je bois le grand café insipide avec un muffin énorme, petite éponge douceâtre. Et doucement la joie revient, une légèreté diffuse dans les jambes, le désir de se relever, la curiosité d'aller voir, au coin de la rue, et puis derrière jusqu'au suivant... Et je me lève et je marche, la ville s'éveille, les gens paraissent, le vertige commence. Je m'enfonce dans le vertige jusqu'à l'épuisement.

Je prends le car. Un car Greyhound avec un lévrier dessus. Je paye cent dollars pour tracer la route d'un océan à l'autre. On quitte la ville. J'ai acheté des biscuits et des pommes. Enfoncée dans mon siège, je regarde les highways multiples, les flots du périphérique qui se croisent, se séparent, se rejoignent, s'entrecroisent et se perdent. Parce que cela me donne mal au coeur, je mange un biscuit.

J'ai un petit sac de l'armée pour tout bagage. Je l'ai brodé et recouvert d'étoffes précieuses avant de partir. On m'a donné un anorak couleur ciel d'un bleu déteint. Je le recouds tout au long du voyage : les plumes volettent autour de moi comme des nuages.

– Où allez-vous ? me demande-t-on.

– En Alaska.

– Et pour quoi faire ?

– Je vais pêcher.

– Vous l'avez déjà fait ?

– Non.

– Vous connaissez quelqu'un ?

– Non.

– *God bless you...*

God bless you. God bless you. God bless you...

Proposition de la traduction :

V malých pojízdných stáncích prodávají kafe a zákusky. Sedím na lavičce, naproti nějaké budově třpytící se v záři vycházejícího slunce, piju velké kafe bez chuti a k tomu si dávám obrovský muffin, malou nasládlou pěnu. A pomalu se mi vrací radost, ta lehkost rozlévá do noh touhu zvednout se, zvědavost podívat se za roh ulice a pak za ten druhý a dál... A tak se zvedám a jdu, město se probouzí, lidé se objevují, opojení začíná. Propadám se do toho okouzlení až do úplného vyčerpání.

Jdu na autobus. Autobus společnosti Greyhound s chrtem vepředu. Zaplatím sto dolarů, abych mohla pokračovat v cestě z jednoho oceánu k druhému. Opouštíme město. Koupila jsem si keksy/sušenky a jablka. Uvelebená na svém sedadle, sleduji početné hlavní silnice a ty vedlejší z vnějšího městského okruhu, které se kříží, oddělují, spojují, proplétají a (zase) ztrácí. Protože mě z toho bolí u srdce, jím sušenku.

Mám takový malý vojenský batoh na všechny své nezbytnosti. Před odjezdem jsem ho ozdobila výšivkami a pokryla drahými látkami. Dostala jsem pěrovku připomínající svou barvou bledě modré nebe. Po celou dobu cesty ji přešívám, neboť peří z ní lítá všude kolem mě jako mraky.

„Kam jedete?“ ptají se mě.

„Na Aljašku.“

„A co tam budete dělat?“

„Lovit ryby.“

„Už jste to někdy dělala?“

„Ne.“

„Znáte tam někoho?“

„Ne.“

„God bless you...“